

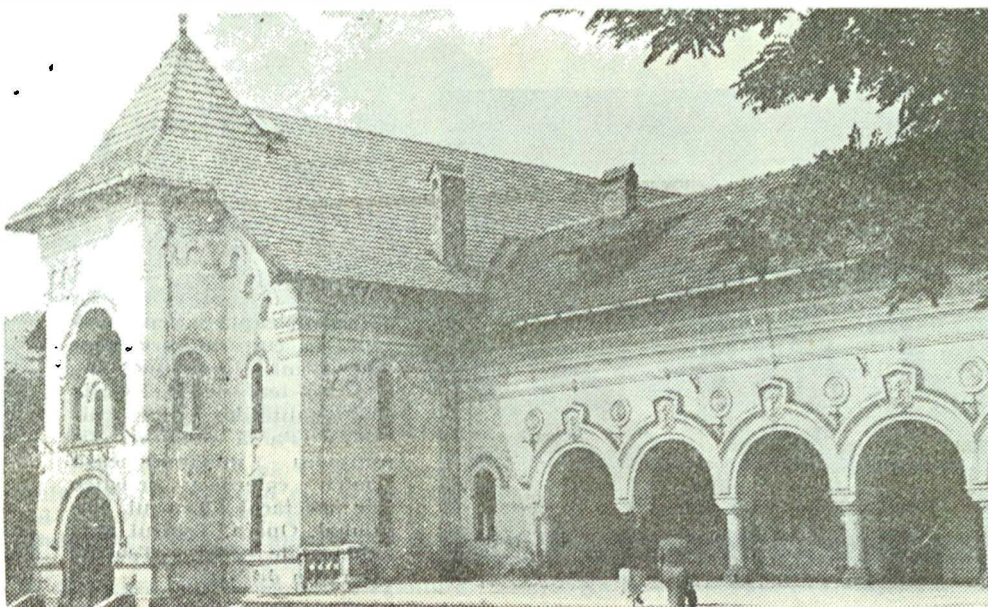
TEATRUL ROMANESC ÎN ANII REPUBLICII

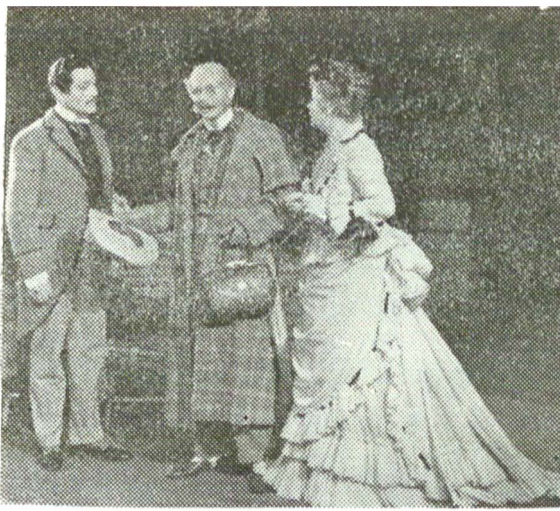

O piesă aflată la temelia noii dramaturgii : Minerii de Mihail Davidoglu, în montarea Teatrului Național din București ; în balcon, G. Ciprian, jos, în fruntea grupului, Emil Botta.

1947-1987

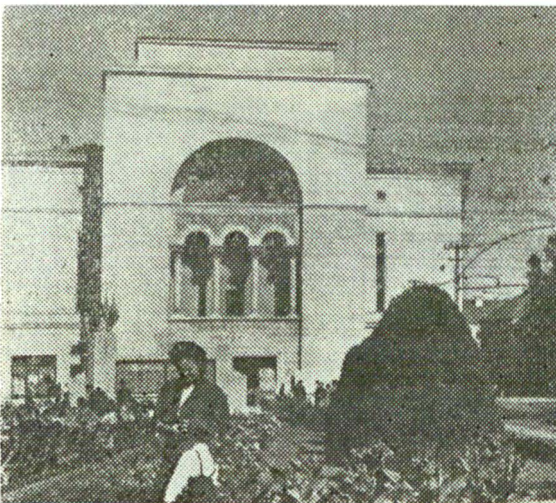
Un moment istoric pentru scena românească : înființarea teatrelor de stat, în București și în alte localități ale țării. În fotografie, clădirea Teatrului de Stat din Petroșani.

Prima montare Caragiale, devenită între timp clasică : O scrisoare pierdută la Teatrul Național din București în regia lui Sică Alexandrescu. În imagine, Constantin Bărbulescu, Radu Beligan, Elvira Godeanu.

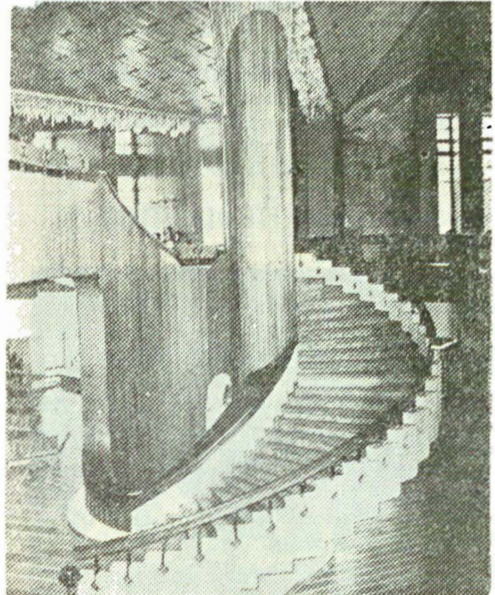
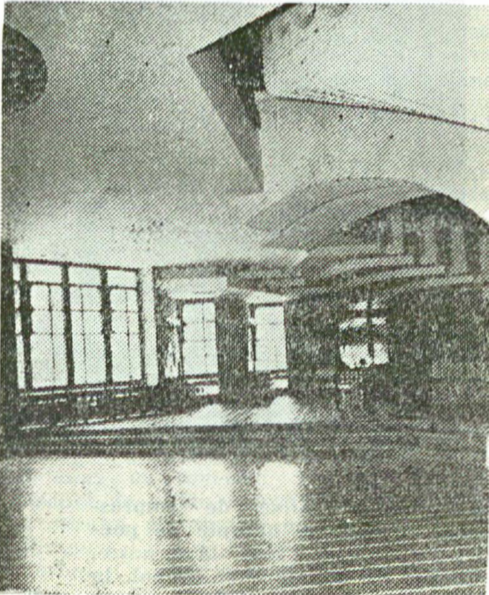
Un spectacol care marchează începutul înnoirii teatrului românesc : Domnișoara Nastasia de G. M. Zamfirescu, pusă în scenă de Horea Popescu la recent înființatul Teatru Muncitoresc C.F.R. Giulești, Protagonistă, Marga Anghelescu, Parteneri, Colea Răutu și Mircea Cruceanu.

O înțeleaptă și generoasă politică culturală prezidează la înființarea unor instituții teatrale în limbile naționalităților conlocuitoare. Parcă simbolic, Timișoara înmănușează patru colective artistice de spectacol : Teatrul Național, Opera, Teatrul Maghiar de Stat, Teatrul German de Stat.

Pregătirea cadrelor artistice pentru numeroasele scene noi dobândește perspectivă prin înființarea învățământului superior artistic de stat. Prima promoție a Institutului de teatru din București urcă pe scenă în 1949 (printre absolvenți, Toma Caragiu, Mihai Berechet, Marcela Rusu). Data primei producții pe scena Casandrei: 28 iunie 1949. Se Joacă Unchiul Vania de Cehov, cu Ileana Predescu-Sonia, Constantin Codrescu — Voiniți, Ludovic Antal — Astrov. Investițiile noastre prin arhive în căutarea unei imagini fiind din păcate infructuoase, am ales o altă fotografie, dintr-unul dintre spectacolele cele mai reprezentative: Cum vă place de Shakespeare, carte de vizită a excepționalei promoții '64: Valeria Seciu — Rosalind, Rodica Mandache — Celia, Mircea Andreescu — Tocilă, Mariana Mihuț — Audrey.

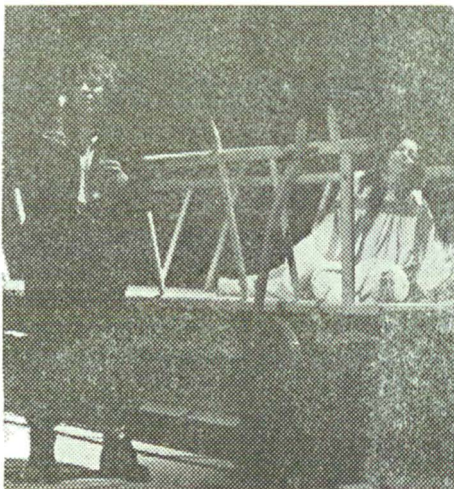
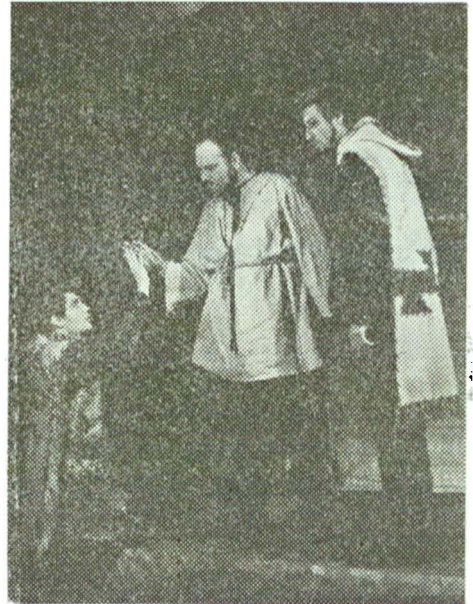

În anii de după Congresul al IX-lea al P.C.R. se înalță noi edificii Teatrale (Teatrul Național din București, Teatrul Național din Craiova, Teatrul Național din Tîrgu Mureș), se modernizează săli de spectacol (scena-arenă a Teatrului „Bulandra”), se restaurează clădiri de teatru cu valoare istorică (Teatrul Național din Iași, Teatrul „Maria Filotti” din Brăila, teatrul din Pitești, cel din Suceava). În fotografii, interioare ale elegantului Teatru Național din Tîrgu Mureș.

Un filon fertil pentru dramaturgia contemporană românească: dezbateră politică inspirată din realitate: Pitecea și Adevărul de Titus Popovici, în montarea Teatrului „Bulandra”.

Noua dramaturgie istorică investighează trecutul prin prisma unei interpretări contemporane, punând în evidență complexitatea psihologică a eroului pe fundalul determinărilor social-politice ale epocii. O reușită categorică a genului: Petru Rareș de Horia Lovinescu, Montarea-princeps, pe scena Teatrului „Nottara”, în regia Soranei Coroamă-Stanca, îl are ca protagonist pe George Constantin, Parteneri, Emil Hossu și Dorin Varga.

Căutindu-și surse de împropătare, teatrul se apropie de poezie; o nouă specie teatrală se naște, îmbinare de metaforă și simbol, la limita dintre elanul liric și speculația filozofică. Prototip: Matca de Marin Sorescu; în imagine, Leopoldina Bălănuță (Irina) și Vasile Nițulescu (Moșul), în tulburătoarea reprezentație a Teatrului Mic, semnată regizoral de Dinu Cernescu.